

Zijn we van elkaar gescheiden of verbonden?

Mijn schouder is 3 weken geleden gebroken, ja inderdaad uiterst pijnlijk. Dit gaf mij allerlei overdenkingen en ervaringen. Bijvoorbeeld, ik kan een dialoog aangaan met mijn schouder, die gaat als volgt: “.....en nou hou je op met pijn doen anders verlies ik mijn geduld met je, ik heb al lang genoeg last van jou gehad.” Net alsof mijn schouder een persoon is. Dan krijg je een dialoog tussen IK en mijn SCHOUDER.

Lachen..... maar doordat de structuur van onze geest van alles een concept of een object maakt, is het mogelijk van dat wat één is te scheiden in losse objecten. En als het een object is heeft het zelfstandigheid en kan je het toespreken. Er is een weten dat dit flauwekul is maar in de logica van de geest kan het wel, dus geeft deze tegenstrijdigheid humor.

Net zoals ik van mijn schouder een concept kan maken maak ik ook van de ander een concept en doe net alsof wij zijn gescheiden als twee losse delen met een onafhankelijk bestaan. Ja hoor ik je zeggen, je schouder is een deel van jouw lichaam en de ander niet. Maar toen mijn vrouw zwanger was van onze kinderen waren er toen ook twee lichamen? Ook toen zaten vrouw en baby aan elkaar vast, en op een willekeurig moment wordt dan een concept gemaakt van gescheiden individuen. Die scheiding is willekeurig en in de tijd bedacht. Willekeurig want in het ene land krijgt het ongeboren kind na acht weken rechten en in een ander land na twaalf weken.

Door mijn gebroken schouder ben ik afhankelijk van anderen om mij aan te kleden. Nu met hulp van mijn vrouw. Die doet erg haar best maar ze is nogal klungelig en dat geeft pijn. Er komt irritatie en aanwijzingen van mij, “zo..... moet je het doen” etc. Zij doet nog meer haar best met averechts resultaat. Totdat ik de splitsing in mijn denken/concepten ophef en haar klungeligheid niet buiten mij zet maar deel laat zijn van mezelf. Gelijk verzacht ik en..... als bij toverslag is de irritatie verdwenen. Irritatie die alleen maar kan bestaan dankzij het concept van gescheidenheid. Met het loslaten van het concept heeft de irritatie geen grond meer om te bestaan en is ze weg. En dan gebeurt er iets merkwaardigs: op moment dat mijn beleving van gescheidenheid weg is (dat ik het concept van gescheidenheid loslaat), dan heeft dat direct invloed op haar. Haar innerlijke dialoog (doe ik het wel goed, of niet) stopt, zij ervaart dan meer van wat ik voel en haar handelen wordt effectiever. Hoezo gescheiden en onafhankelijk bestaan!

Open jezelf en kijk met verwondering naar de dagelijkse dingen en zie hoe de geest in concepten je laat deelnemen in de omgang en welke je weer in compassie kan loslaten.

Fer de Deken

* * * * *